

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 3971/1936 Pres.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Bănat, Crișana și Maramurăș.

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu-Tatăl și dela Domnul nostru Isus Hristos.

Pe temeiul articolelor 132 și 134 din Statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române, prin aceasta convocăm și declarăm convocată **Adunarea eparhială** a Arhiepiscopiei noastre, în sesiune ordinară, pe ziua de **Duminecă, 17 Mai** a. c. ora 9 dimineața, în biserica catedrală din Sibiu, când se va oficia sfânta Liturgie și invocarea Duhului Sfânt, după care va avea loc deschiderea Adunării în localul designat spre acest scop.

Dat în Sibiu, la 30 April 1936.

NICOLAE
Arhiepiscop și Mitropolit.

Darul Academiei teologice Andreiane

Prin votul Congresului național-bisericesc doi distinși profesori ai Academiei noastre teologice sunt chemați la catedrele mai înalte cari sunt cele două scaune de episcopi rămase vacante prin trecerea la cele veșnice a PP. SS. LL. Roman Ciorogariu și Nicolae Ivan.

Instituția noastră de creștere a clerului poate fi mândră de această apreciere de care s'a bucurat încă odată profesorii ei în fața celor cari reprezintă conștiința Bisericii ortodoxe române.

Atmosfera ei spirituală ca și cea a întregului Sibiu bisericesc s'a dovedit potrivită să formeze o serie numeroasă de personalități capabile să treacă în roluri de conducători ai vieții bisericesti.

Recunoștința se cuvine, mai ales în cazul noilor aleși, în mare măsură înaltului nostru ierarh a cărui reliefată personalitate de conducător bisericesc a influențat în bine formarea spirituală a PP. CC. LL., pe cari tot I. P. S. Sa I-a ales și I-a trimis la studiu.

Făcând și de astădată un sacrificiu mare, prin trimiterea a destoinicului ei rector și a unui vrednic profesor în slujbă mai înaltă, Academia noastră teologică nu se poate mângăia în melancolia ei decât cu bucuria ce-o face Bisericii în întregime și pe această cale, precum și în convingerea că cu ajutorul lui Dumnezeu, prin luminata îndrumare a înaltului nostru ierarh și prin munca și mai intensă din Academia teologică se vor umplea pe nesimțite marile goluri rămase după cei plecați.

La Cluj se duce se continue și să amplifice activitatea spornică a realistului și râvnitorului vlădică Ni-

colae Ivan, rectorul Academiei noastre, P. C. prot. Nicolae Colan. În acest centru de lumină al Ardealului, în care o lume de învățați și de tineret studios sondează misterele firii și ale sufletului omenesc, P. C. Sa e chemat să apere și să mărească prestigiul unei instituții care reprezintă elementul cel mai adânc și mai important al vieții. Forțele bisericii vor avea să-și declanșeze toată puterea lor într'o mare acțiune culturală și spiritual-creștină. Noul episcop e cum nu se poate mai potrivit pentru această funcție de animator și de organizator al acțiunilor culturale. O activitate îndelungată și bogată lasă în urmă sub acest raport.

Noul episcop e un factor cultural în senzul plin al cuvântului atât prin iscusința cu care mănuește în susși condeiul, cât și prin mișcarea culturală ce știe s'o stârnească în juru-l.

Spirit frumos orânduit, priceput și dotat cu simțul nuanțelor, cordial și discret, P. C. Sa e făcut să adune în juru-l și să vrăjească oarecum și pe cei culti și pe cei de condiție modestă, și pe credincioșii ferventi și pasionați și pe cei cari concep creștinismul mai legat și mai acomodat vieții contemporane, dezarmând pe adversari, încălzind pe indiferenți, scoțând din pasivitate pe cei puțin îndrăzneți, punându-i pe toți la lucru.

Dumnezeu să-l ajute într'o păstorire pe care o începe cu inimă bună, fără orgoliu, numai pentru sfânta noastră Biserică.

La Oradea opera înțeleptului și veneratului vlădică Roman Ciorogariu se duce s'o continue profesorul Academiei noastre teologice, Dr. Nicolae Popoviciu. Avem motive pu-

ternice și obiective să ne bucurăm de această alegere și să așteptăm cu încredere o activitate care va fi binefăcătoare pentru viața religioasă a eparhiei bihorene.

Părintele Dr. Nicolae Popoviciu este un om în care o serie de calități frumoase se țin într'un echilibru fericit. E tânăr, dar nu e un pasionat al extremelor; nu exagerază o idee sau o pornire în paguba alteia, se ferește de-a merge până la capătul care uneori transfigurează dar de multeori deformează. Ascultă părerile și dintr'o parte și dintr'alta, mai ales dela cei mai în vârstă ca să-și formeze la sfârșit o convingere cât mai potrivită cu aspirațiunile generale, dar în care se cu-

prinde și esență din idealul statornic duhovnicesc al Cucerniciei Sale. Acesta-i dă o notă de așezată cuminenie.

Pregătit în mod serios și inițiat în toată cultura teologică apuseană, nu e tentat totuși să relaxeze cu o iotă disciplina de idei și de viață a tradiției ortodoxe, domeniu în care Cucernicia Sa e un riguros ireductibil.

Spirit temeinic, vrea să facă totul solid, rotund, fără grabă; dar aceasta nu-i anulează căldura sufletului care tinde să dea accent misionar păstoririi și să facă din creștinism izvor de caritate și de viață.

Păstorirea Cucerniciei Sale va fi o păstorire înțeleaptă, blândă și cu reale roade duhovnicești.

Pe drumul adevărului

(=) Unele fericite apariții, petrecute în vremea recentă, ne-au îndemnat să constatăm, — ceea ce o repetăm cu bucurie, — că în mijlocul tineretului român se sălășluște o pătrundere mai vie și mai conștientă a vieții creștine bimilenare.

Avem un tineret universitar care, păstrându-și independența de gândire, dovedește că poate să lucreze și să se manifeste în conformitate cu învățăturile evanghelice, valabile pentru toate veacurile.

Nădejdi bune trebuie să legăm de făgăduința acestui tineret.

Firește, nu-i de ajuns cu făgăduința, ci mai ales — trebuie să te ții de făgăduință.

Sântem deplin înțelegători, când tineri coborători din țărani, din muncitori sau din cărturari, înstăriți sau săraci, dar crescuți de acasă în oarecare disciplină și într'o sănătoasă atmosferă, de omenie și moralitate, își cer dreptul la viață, înțelegând să-și statornicească atitudinea în vremile schimbate de astăzi, ca o avangardă a mișcării sociale și culturale creștinești.

Studentul român, care nu calcă pe alături cu drumul, nu mai poate fi împăcat că strășnicile teoriilor comunismului și ale unei descendențe din maimuțe. Chibzuința lui serioasă îl face ca, întors pe calea bună, să mărturisească preceptele bisericii sale, să se supună poruncilor ei, să privească în totdeauna, cu dragoste și respect, la slujitorul bisericii, care nu-i pretinde alt ceva decât atitudine creștină și românească în toate acțiunile sale.

În prisosința de entuziasm și de mare avânt tineresc, studentul, din or ce țară, este expus ademenirilor de multe feluri, întinse din partea celorce au interesul de a sămăna aventură și nerânduială. Agenți, profitori și intriganți, de acest soi au izbutit uneori să amețească pe unii sau alții mai slabi de minte, cari au comis acte de nesocotință tinerească...

Faptele acestea însă, ori cât vor fi de condamnabile, n'au să fie exagerate, și n'au să fie cu atât mai puțin atribuite întregii studențime, a cărei majoritate coplesitoare este și vrea să fie naționalistă și creștină.

Trăim, negreșit, și în epoca așa zisei «democrații», o formă de cărmuire dintre cele ma izbăvitoare — ca teorie. În practică e altceva: realizările «democratice» la noi, dar și la alții, sânt or ce voiți, dar nu sânt izbăviri, nici binefaceri obștești.

«Democratul» nostru, care se respectă, e dominat de pornirea de-a ajunge, dacă nu prim-ministru, cel puțin un mic proprietar al unei moșioare ca lumea.

Încolo, ce ni-a dăruit «democrația»? Ni-o spune un cunoscător mai adânc al ei: ni-a dăruit «grâu cu 40 la sută corpuri străine»; ni-a dăruit porumb stricat și boale la sate; ni-a dăruit, ca instituții, o birocrație vastă, adevărat chin pentru funcționari și public, administrație la fel, cu lipsa de respect pentru averea publică, și cu o ceată de paraziți, a căror întreținere știrbește mereu bugetul statului și-l face refractar când e vorba b. o. de îmbunătățirea sorții materiale a celor mulți și nedreptățiți, între cari preoții sânt puși — la loc de frunte.

Massa studențească se depărtează tot mai mult de-o astfel de ciudată «democrație»; se depărtează de doctrinele internaționalismului ateu și pășește tot mai fierbinte către Mântuitorul Hristos, întărind Biserica și sporind autoritatea și prestigiul ei.

Acestui tineret, pornit pe drumul adevărului, îi aparține ziua de mâne, pentru care se pregătește sub steagul crucii lui Hristos, temelia și tăria țării întregite și libere. —

Drept încheiere, cităm și cuvintele, despre studențimea de azi, ale unui vechi și ilustru luptător naționalist, care zice:

Căutând să nu jertfească cu nici un preț idealul naționalist și creștin al înaintașilor ei, hotărându-se a că-

Alegerile de Episcopi

Membrii Colegiului electoral s'au adunat în ziua de Marți, 28 April c., având să aleagă pe noul episcop al văduvitei eparhii a Orăzii.

S'a ținut dimineața serviciul religios în paraclisul Patriarhiei, ear după aceea s'a deschis ședința colegiului electoral în sala Adunării deputaților, sub președinția I. P. S. Patriarh Miron. În cuvântarea de deschidere, I. P. S. Patriarh, arătând scopul convocării colegiului electoral, face elogiul memoriei regretatului episcop Roman, al bunului păstor de suflete și distinsului patriot dela granița de vest a țării.

Trecându-se la actul alegerii, scaunul prezidențial îl ocupă I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, întrucât eparhia pentru care se face alegerea, cade în jurisdicția mitropoliei Ardealului.

Dintre 154 membri prezenți au votat 143.

A obținut: Prof. Pr. Dr. Nicolae Popoviciu 106 voturi; alte voturi s'au dat pentru: Arhim. Iuliu Scriban, prof. Dr. I. Mihălcescu, Arhim. Atanasie Popescu și Pr. I. Felea.

Președintele alegerii, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, proclamă ales pe pâr. profesor Dr. Nicolae Popoviciu pentru scaunul vacant al episcopiei Orăzii.

Noul episcop rostește următoarea cuvântare:

Inalt Prea Sfințite, PP. SS. Voastre, Mărit congres,

Cu adâncă smerenie mă plec în fața hotărârii providenței divine, care prin graiul autorizat al măritului Congres, mă cheamă la cârma vieții duhovnicești a dreptcredincioșilor noștri din de Dumnezeu păzita eparhie a Orădiei, dela granița de vest a scumpei noastre patrii.

Prin această hotărâre sunt pus în fața unei răspunderi morale decât care alta mai mare nu poate exista în această viață, căci nimic nu poate egala în valoare și importanță lucrarea pe care trebuie să o împlinesc cu frică și cu cutremur acela, pe care Dumnezeu îl alege să poarte în vasul de lut al fînței sale darurile lui Hristos cele mântuitoare în

mijlocul unei lumi năcăjite și bântuite de mari și cumplite crize — cum este cea de astăzi.

Sentimentul acestei răspunderi crește la gândul, că cel care a împlinit această sublimă misiune până acum în eparhia Orădiei a fost strălucitul ctitor și marele ierarh de pioasă aducere aminte Roman Ciorogariu prin a cărui păstorire plină de înțelepciune și iubire scaunul vlădicesc de acolo a fost încărcat de glorie morală.

Imi dau seama, că nu meritele și vrednicile unei vieți abia începute, cum este a mea, ci mai vârtos încrederea și nădejdele legate de smerita mea persoană — și pentru care Vă exprim cele mai respectuoase mulțumiri — au fost acelea care au îndreptat privirile Domniilor-Voastre spre mine. Această încredere și nădejde mă obligă mult.

De aceea dupăce această alegere va întâmpina aprobarea Sf. Sinod al bisericii noastre și va primi înalta întărire a iubitului nostru Suveran, a Majestății Sale Regelui Carol II, după ce voi fi primit darul sfânt al arhieriei și după datinele țării voi fi trimis să păstoresc în eparhia îndepărtată a Orădiei — vă făgăduiesc solemn, că îmi voi împlini după cea mai bună știință și conștiință toate îndatoririle misiunii mele sfinte. Ajutat de colaborarea înțeleaptă și sistematică, binevoitoare și neprecupețită a tuturor clericilor și mirenilor, voi căuta să fiu propoveditorul entuziast al unui creștinism dinamic, al unui creștinism care să dospescă toată frământătura sufletului românesc, al unui creștinism creator al celei mai superioare forme de cultură. Nu voi uita nici o clipă apărarea drepturilor imprescriptibile ale neamului asupra teritoriilor cuprinse în fruntariile de astăzi ale țării, fruntarii croite cu jertfa vieții celor opt sute de mii eroi, cari se odihnesc în acest pământ.

Voi fi paznicul neadormit și neînfricat al bisericii și al neamului meu la granița de vest a țării.

Așa să-mi ajute Dumnezeu!

I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului mulțumește Congresului pentru alegerea fericită și declară ședința ridicată.

În ziua de Miercuri, 29 April c., congresul și-a continuat lucrările în vederea alegerii noului episcop al Clujului, în locul rămas vacant prin moartea P. S. episcop Nicolae Ioan.

I. P. S. Patriarh Miron deschide ședința și, subliniind în culduroase cuvinte lucrarea constructivă a osârdiosului episcop răposat Nicolae al Clujului, urează

Colegiului electoral bună inspirație în alegerea noului ierarh.

Alegerea se face sub președinția I. P. Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Din 143 voturi a întrunit Prof. rector al Academiei teologice din Sibiu, Nicolae Colan 120 voturi.

S'au mai dat voturi pentru: Arhimandrii Iuliu Scriban și Chezarie Păunescu, și pentru Arhierul Veniamin Ploșteanu.

Conform rezultatului votului I. P. Sf. Mitropolit proclamă ales pe părintele Prof. Nicolae Colan, și-i urează cea mai rodnică păstorie.

Noul ales episcop rostește următoarele:

Cer ertare onoratului Congres, dacă cuvântul meu va fi fragmentat de emoția clipei. Obârșia acestei emoții este, pe deoparte, cinstea pe care mi-o acordăți, indicându-mă vrednic de înalta slujbă de păstor sufletesc al eparhiei Clujului, ctitorită cu atâta înțelepciune și jertfelnicie de neuitatul episcop Nicolae Ivan. Pentru această cinste Vă aduc respectuoasele și caldele mele mulțumiri. A doua obârșie a emoției este conștiința clară a sarcinei grele pe care bunul Dumnezeu mi-o pune pe umeri.

Desigur, numai cu puterile mele n'aș putea nici măcar încerca să port această sarcină. Ceeace mă încurajează este credința pe care am avut-o totdeauna că Dumnezeu nu dă nimănui sarcini, fără să-i îmbie și sprijinul Său hotărâtor.

Imi dau seama că sarcina la care mă chiamă Dumnezeu, prin graiul încrederei dv., este deosebit de grea. Se spune că preotul trebuie să fie ingerul satului.

Atunci vlădica trebuie să fie arhanghelul unui colț de țară, vestitorul Evangheliei lui Hristos și al mântuirii nației românești: cu cuvântul, cu fapta și cu pilda vieții sale integrale, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel făcându-se obștei credincioase în toate cele bune.

Imi sporește nădejdea în puțința de a purta cu demnitate vrednicia de episcop și împrejurarea fericită că știu că mă așteaptă în eparhia Clujului o preoțime disciplinată și cu râvnă în chemarea sa.

Și mai ales îmi pun toată nădejdea în marea oaste a luminaților intelectuali pe care-i îmbie bisericii noastre strămoșești tânăra și totuși glorioasă universitate «Regele Ferdinand» din Cluj, oaste al cărei ajutor i-a fost atât de prețios și în veci pomenitului vlădică Ivan în marea operă bisericească și națională pe care a înfăptuit-o.

Și în sfârșit îngăduiți-mi să mă încred și în puterea propriului meu devotament față de biserică și neam, devotament care isvorește din credința creștină, că nimeni nu poate fi domn decât în măsura în care s'a hotărât să fie slugă.

Fiindcă la asemenea ocazii sunt îndatinate și mărturisirile de credință, le fac și eu în fața domniilor voastre și în fața bunului Părinte ceresc:

Cred în mesianismul bisericii ortodoxe în mijlocul neamului nostru și chiar dincolo de granițele lui. Fiindcă această biserică a fost în toate veacurile nebirusita cetate a sufletului românesc.

Cred în destinul de mărire al neamului meu de sub domnia înțeleaptă a Majestății Sale Regelui Carol II.

Acestui crez o să-mi închin viața pe care mi-o va dăruia Dumnezeu, silindu-mă să-mi fac slujba deplin.

Așa să-mi ajute Dumnezeu!

Joi, în 30 April 1936, a fost ziua din urmă a lucrărilor Colegiului electoral, chemat să aleagă nou episcop pentru eparhia Argeșului devenită vacantă prin moartea P. Sfințitului Episcop Nichita Duma.

S'a ținut întâi slujba religioasă, după care I. P. Sf. Patriarh Miron, deschizând ședința, face elogiul regretatului Episcop Nichita, adormit în Domnul.

Se procedează la alegerea noului episcop. Votează 139. P. S. Sa arhierul Grigorie Leu Botoșăneanu, vicarul Arhieriscopiei Iașilor, obține 90 de voturi, și este proclamat ales.

Noul episcop, mulțumind pentru încrederea acordată, făgăduiește să lupte pentru întărirea bisericii noastre spre îndeplinirea rosturilor ei veșnice și spre desăvârșirea — prin ea — a unificării neamului nostru.

Episcopul Grigorie Leu e născut în comuna Tuțcani, județul Covurlui, la anul 1881. Urmează facultatea teologică din Chiev, apoi la cea din București. După război este numit director la seminarul din Ismail, ear în 1924 e înălțat la rangul de arhieru vicar la Arhieriscopia Iașilor, unde funcționează până în prezent.

Vestea alegerilor, celor trei noi episcopi ai Bisericii ortodoxe a României, a fost primită cu nespuse bucurie atât în cercurile clericale, cât și în cele mirenești ale eparhiilor acestei Biserici.

Toți cei aleși se prezintă deplin pregătiți pentru a fi urmași distinși ai înaintașilor de pioasă amintire.

Urând, mult făgăduitorilor noui episcopi, păstorire lungă și bogată în bune roade, rugăm ca prea bunul Dumnezeu să-i ajute și să-i ocrotească și mai departe, în demnitatea înaltă la care sânt chemați.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Aceasta era situația tragică din care s'a născut teologia dialectică, căci această teologie e o insurecție năprasnică împotriva liberalismului protestant și al individualismului cras cari au produs haos în biserica reformatorilor. Căci conform concepției care domnea printre teologii protestanți liberali, teologul era purtător al aparatului rațional științific și ca atare el putea teologisi absolut liber. Așa că în Germania fiecare profesor își are teologia lui proprie. E un titlu de onoare să fie fiecare profesor cât mai original. Câte catedre sânt la facultăți, atâtea sisteme teologice. Fiecare universitate își are școala ei teologică, fapt care face ca protestantismul să fie fărămișit într-o mulțime de direcții teologice ca școala dela Marburg, școala dela Erlangen, școala lui Troeltsch, școala lui Ritschl etc.

Teologia dialectică a început un război înviersunat împotriva idealismului, care a invadat protestantismul, împotriva liberalismului, a individualismului și a culturismului, cari au falsificat complet doctrina reformatorilor. Și cu aceasta, protestantismul a intrat într-o criză din care nu se știe cum va ieși.³ Primul semn al acestei crize a fost vestita carte amintită mai sus a lui

³ Vezi Reisner, Die Krisis d. protestantischen Theologie, Blätter für deutsche Philosophie, Heft 4. 1933. Teologia dialectică mai poartă și numele de teologia „crizei“.

* FOIȘOARA *

Filosofia existențială și influența acesteia asupra protestantismului contemporan

(3) de Dr. N. Balcă

II. Forma în care filosofia existențială a influențat teologia protestantă contemporană

Ceeace e interesant de observat, e faptul că existențialismul n'a influențat mai întâi filosofia contemporană, ci teologia protestantă în forma teologiei dialectice. Am arătat mai sus că existențialismul își are obârșia în antiteza kierkegaardiană împotriva filosofiei hegeliene. Hegel înțelegea lumea ca pe o mișcare proprie dialectică a spiritului absolut, iar pe individ ca pe un moment care face posibilă această mișcare. Kierkegaard opune acestei concepții părerea că existența omului nu poate fi transformată în esență, că adevărul constă într'un individualism existențial pur. Important pentru acest teolog este faptul existenței ca existență a insului. În această existență își are obârșia orce gândire.

Aceia cari cunosc vestita lucrare a

lui Barth «Der Römerbrief», vor înțelege ușor că concepția existențială a lui Barth își are rădăcinile înfipte în existențialismul lui Heidegger și al lui Kierkegaard.¹ Chiar în prefața cărții amintite Barth încearcă să valorifice concepția existențială, căutând să cerceteze până unde mai poate fi protestantismul contemporan de folos existenței omenești și existenței Bisericii. Așa că prima influență a filosofiei existențiale în protestantism s'a produs sub forma unei încercări de revizuire a lucrului teologic.² Această revizuire era fatală să se întâmple din motivele pe cari le vom arăta mai jos.

Kant a încercat să arate — prin critică făcută celor patru argumente despre existența lui Dumnezeu — că Dumnezeu nu poate fi obiect al cunoașterii raționale. Cu aceasta teologii protestanți au crezut că teologia și-a pierdut obiectul ei și că ea și-a pierdut deci și caracterul de știință. Schleiermacher a crezut că poate scoate teologia protestantă din acest impas numai dacă i-se dă acesteia un nou obiect. Și fiindcă Schleiermacher era adept al filosofiei idealiste — în special al lui Hegel — a acelei filosofii care făcea din conștiință organul prin care Dumnezeu devine

¹ Vezi și Theologische Blätter, 1928 p. 58 și Zwischen den Zeiten 1925, p. 357.

² Vezi Barth, Römerbrief; p. XIII—XIV.

spre sine, a crezut că această conștiință este și obiectul adevărat al teologiei. Dumnezeu este pentru acest teolog conținutul sentimentului religios și ca atare El se află imanent conștiinței omenești. Dumnezeu n'ar fi deci real „în sine“, ci El e real numai în conștiința omului. Deaceia obiectul adevărat al dogmaticeii îl formează conștiința religioasă. Dar fiindcă această conștiință își are istoria dezvoltării și a transformării sale în forme psihologice, ea poate fi cercetată și lămurită cu mijloace psihologice. Așa dar, conștiința religioasă era un obiect care putea fi cercetată cu aceleași metode științifice, cu cari se cercetează orce domeniu al științei. Așa s'a născut teologia protestantă așa zisă „științifică“ a secolului al XIX-lea, teologia cu pretenții de știință autonomă și absolut obiectivă, care consta în analiza filosofică a Bibliei, în istoria dogmelor, în istoria religiei și în psihologia religiei. Metodic, teologia aceasta nu se deosebea întru nimic de celelalte discipline ale științei. Tot asemenea și în ceeace privește scopul, ea nu era altceva decât o funcțiune a culturii. Valoarea ei se măsura după cultura pe care o producea. Și urmarea acestui culturalism religios, a fost liberalizarea completă a protestantismului. Teologia protestantă era o teologie a conștiinței, nu protestantism cultural și complet secularizat.

Poate ținea un mirean cuvântare în biserică?

De mai mulți ani de zile, fiind cunoscute ideile noastre de strânsă alipire la biserica ortodoxă, am ținut la invitarea preoților noștri, zeci de scurte cuvântări medico-religioase, care să arate credincioșilor legătura nebanuită între principiile medicinei moderne și între învățăturile și viața Mântuitorului divin. Am nestrămutata convingere, că două principii sânt salvatoare pentru individ și pentru neam: 1. tind mai întâi spre împărăția cerurilor, și toate celelalte vor veni dela sine, și 2. tind mai întâi spre biruința naționalismului integral, și toate celelalte vor veni dela sine.

Am avut totdeauna biserici pline, la toate aceste conferențe, la Cristian ca și la Zărnești, la Feldioara ca și la Măeruș, la Făgăraș, la Voila, la Satu-lung, la Baciu, Stupini, Codlea, Holbav etc. Odată ce credincioșii sânt adunați la biserică, cu urechea și inima gata pentru a asculta sfaturi izvorâte din dragoste pentru țară, biserică și neam, e greu să-i mai aduni încă odată pentru orele de după masă, când și la sate, pe la diferite nunți și șezători, dar mai ales la orașe, lumea se împrăștie.

La dorința mea de a ținea câteva scurte cuvântări medico-religioase care ar fi atât de folositoare și necesare și la populațiunea din oraș și mai ales din Schei-Brador, oficiul protopopesc al bisericii Sf. Nicolae și-a exprimat nedumerirea, că orce cuvântare în biserică ar putea-o ținea numai preotul. Spre a lămurii definitiv această chestiune m'am adresat celui mai competent for: I. P. S. Sale Mitropolitului Ardealului, care mi-a dat următorul răspuns la 31 Decembrie 1935:

Mult prețuite Domnule doctor,

M'ați întrebat în scrisoarea Dvoastră din urmă, dacă puteți ținea cuvântări pentru luminarea credincioșilor noștri și în biserică. Vă răspund următoarele:

In cadrul sfintei liturghii și al altor slujbe religioase, săvârșite de preoți în biserică, regula canonică este că mirenii nu pot ținea cuvântări, ci numai preoții. Cuvântarea, în asemenea cazuri, face parte din slujba religioasă, și cum aceasta este rezervată exclusiv preoților, regula este, ca numai ei să cuvinteze. Dar, după terminarea sfintei liturghii și mirenii pot să țină poporului în biserică cuvântări folositoare, mai ales dacă au subiect religios ori sânt aduse în legătură cu credința religioasă. In cazul acesta cuvântarea nu face parte din slujba religioasă, rezervată funcțiunii sacerdotale, prin urmare este admisă.

Dar sânt ocaziuni speciale: ca bunăoară sărbătorile naționale, comemorările, parastasele pentru bărbați binemeritați,

rugăciuni la anumite congrese, adunări etc., când și mirenii pot să cuvinteze.

Dvoastră, care și chestiunilor de igienă știți să le dați cu o deosebită și convingătoare argumentație un suport religios, după cum ați dovedit cu vorbă și în scris, cu conștiința liniștită puteți lua cuvântul în biserică spre edificarea credincioșilor.

Regula canonică de care am vorbit are scopul de a oprî abuzul ce s'ar face, când oricine ar cere să vorbească în biserică.

Vă rog să primiți din parte-mi, odată cu arhieresti binecuvântări, calde urări de sănătate și spor la muncă în Anul nou.

NICOLAE

Arhiepiscop și Mitropolit.

Duminecă în 8 Martie, biserica celebrând Dumineca bolnavilor, având și noi îndrumări de activare din partea Frăției ortodoxe urma să vorbesc în biserică Sf. Nicolae despre un subiect potrivit cu această ocaziune: «Mântuitorul în lumina igienei moderne». Ce se întâmplă însă? După serviciul sfintei liturghii a urmat un parastas cu ieșirea la mormânt, și cuvântul mi s'ar fi dat numai după revenirea credincioșilor în biserică. Dar ora era târzie și n'a mai revenit nimeni în biserică. Imi permit întrebarea: Oare dacă ni s'ar fi dat cuvântul după terminarea slujbei religioase, dar înaintea parastasilor care nu făcea parte integrală din sfânta liturghie, am fi călcat legea canonică și interpretarea dată de I. P. S. Sa? Eu nu pot să fiu propriul meu judecător — las să aprecieze cititorul și pe dl Dr. Sextil Pușcariu, valorosul președinte suprem al F. O. R.

Dr. Mircea Suciu-Sibianu

O conferință

— Academicianul, profesor I. Lupaș în mijlocul armatei din Sibiu —

Pentru Școala de Aplicație a Infanteriei din Sibiu, ziua de 23 April 1936 a fost prilej de rară înălțare sufletească.

În seria conferențelor, organizate de cătră Comandantul acestei școle, un loc de cinste și-a fixat înțeleptul purtător de cuvânt, îndrumătorul de conștiințe, profesorul I. Lupaș, prin interesantul său subiect: „Semnele vremii”.

Într-o atmosferă sărbătorească, străbătută de duhul praznicului închinat slăvirii memoriei ostașului mucenic, Sfântului Gheorghe, între apostolul propoveditor și între cei, peste 500 ofițeri prezenți, în frunte cu Generalul Cristea Vasilescu Comandantul Diviziei a 18-a și Colonelul Hășigan, Comandantul școlii, asistat de întregul corp profesoral, dela început se stabilește o

caldă legătură sufletească, astfel încât cuvintele într-aripate ale vorbitorului, fixează pentru întreaga durată a conferinței atențiunea selectului auditoriu, care, pătruns de însemnătatea problemelor expuse, meditează asupra semnelor vremii, ce nu pot lăsa indiferent nici poporul, nici oștirea noastră.

Iscusitul orator, după ce descrie cu măestria-i cunoscută, crizele morale, sociale, politice și materiale cari au desconcentrat și au sguduit temelii pe care erau așezate organizațiile de stat ale popoarelor de după război, arată ororile și rezultatele falselor lozinci politice și sociale ce își au rădăcinile în aberațiile idealurilor umane liberaliste, propovăduite de inconștienții reformatori ai secolului al XIX-lea, și care ne-au dat, în secolul nostru, drept rezultat, cea mai insuportabilă tiranie în care trăesc azi cei peste 150,000,000 ruși, conduși de o mână de jidovi.

Drept reacțiune naturală a mișcărilor de stânga, mișcări disolvante și destructive, a societății și a fericirii omenești, conferințiarul ne prezintă documentat și convingător originea și îndreptățirea mișcărilor de dreapta, din Italia, Jugoslavia și Austria, mișcări chemate să salveze sufletul, ființa etnică și caracterul național al popoarelor.

Adevărat, spune conferințiarul, aceste tendințe sănătoase de salvare a tot ce compune tezaurul sufletesc al popoarelor, conștii de misiunea lor culturalizatoare pe acest pământ, au fost plătite cu jertfe scumpe atât de Jugoslavia, cât și de Austria, dar cari jertfe stau astăzi la baza mișcărilor însuflete de un naționalism creator de noi energii pretutindenea în țările unde naționalismul sincer și profund opune forțele sale demagogice destructive.

Vorbitorul descrie apoi emoționant pericolul ce rezultă din falsa credință îmbrățișată de partidele demagogice, cari au răsărit după război în toate țările, deci și la noi. Nimic mai dezastruos, spune conferințiarul, decât să lași picioarele să conducă capul, și vai de statul unde capetele luminate trebuie să se închine în fața inconștienței votului universal, care este un cuțit în mâna copilului neștiutor și nici decum un bisturiu în mâna unui chirurg probat.

Arată apoi cum în Austria, abatele Seipel, în noua constituție austriacă, pornește și fixează dela început ideea călăuzitoare și anume: Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorând dela Părintele luminilor, și că prin urmare numai lumina cerească ce se manifestă prin capetele luminate și însuflete de Duhul

Sfânt, singură această lumină, poate găsi drumurile pe care apucând omeneirea, va găsi fericirea și mulțumirea dorită de toți aici pe pământ.

Conferințiarul trece apoi la expunerea pericolului ce rezidă și pentru noi în nerespectarea tratatelor de cătră cei ce calcă în picioare astăzi tratatul dela Locarno.

Arată apoi mișcarea revizionistă ungurească, descriind instabilitatea și pericolul pentru pacea lumii, ce rezultă din această mișcare.

Documentează faptul, că Ardealul n'a fost stăpânit de unguri, decât abia dela 1866 încoace, deci drepturile „milenare” invocate de unguri asupra Ardealului sânt o ficțiune.

În fața pericolului revizionist, alături de marii noștri aliați de eri și de azi, stă ferma hotărâre a „Micei Antante” de a apăra și de a ținea intacte hotarele fixate prin pacea dela Trianon, și de a înăbuși orice tendință de readucere pe tronul Ungariei a habsburgilor.

Dupăce conferințiarul face un călduros apel de a ne organiza eroismul moral, pentruca evenimentele în curs să nu ne găsească nepregătiți, pune problema: Avem să alegem între o pace plătită cu bucăți din țara întregită, sau într'un război organizat sufletește, pentru apărarea hotarelor României întregite fixate prin pacea dela Trianon.

Sala întregă aplaudă cu entuziasm cuvintele rostite de către președintele secției antirevizioniste din Ardeal, distinsul conferințiar I. Lupaș.

† Prot. Oliver V. Goron

Vrednicul protopop ortodox român al tractului Geoagiu, Pr. Oliver Goron, a trecut la cele veșnice, în ziua de 29 April c., în al 51-lea an al vieții, în al 26-lea an al fericitei sale căsătorii și preoții, și în al 15-lea an al protopopiei, după grele și lungi suferințe, fiind împărțit cu Sfintele Taine.

Înmormântarea rămășițelor pământești ale regretatului decedat s'a făcut în Geoagiu, Vineri 1 Mai 1936.

Cu moartea protopopului nostru dela Geoagiu, O. V. Goron, stâns în puterea bărbăției, Arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu pierde un prețios element, care s'a distins prin alee virtuți sufletești creștine, slujind bisericii și neamului cu răvnă și dragoste ca povățuitor și îndrumător al unui mare protopopiat, dăruit dela Dumnezeu cu toate bogățiile firii.

Răposatul în Domnul și-a făcut ca preot datoric cu prisosință, intruchipând pe adevăratul apostol în toate lucrările sale.

Domnul să-i respălătească munca, iubirea și credința!

Karl Barth, în care acesta pune problema deosebirii calitative existențiale absolute între Dumnezeu și om.

Influențată de filosofia existențială, teologia dialectică relativizează până la absolut — ca să ne exprimăm poate paradoxal — existența omenească. Pentru Heidegger această existență e o existență în margine „In-der-Weltsein”. Teologia dialectică își însușește — urmând de altfel lui Kierkegaard — această concepție, adăugându-i acesteia numai corectivul teologic că existența omenească este o existență în margine numai întrucât Dumnezeu este existența absolută. Granița morții, care la Heidegger era desăvârșirea existenței omenești, devine la Barth, Bultmann și Gogarten granița care închide înăuntrul ei nimicul și nonsensul acesteia. Deoparte Dumnezeu, iar de celaltă parte omul, deoparte Absolutul, veșnicia, iar de cealaltă marginirea, timpul, Nimicul. „Dumnezeu este în cer și tu pe pământ”, zice Barth în vestita lui lămurire din prefața cărții „Der Römerbrief”.⁴ Contrazicerea între Dumnezeu și om este veșnică. Granița morții nu poate fi trecută de spiritul omului, căci dela omeneș nu duce nici un drum peste această graniță. Tot ce se cuprinde înăuntrul acestei granițe, poartă

semnul negației și al nimicului, toate valorile culturale, toată spiritualitatea, tot lucrul social, toată trăirea religioasă, toată filosofia și toată viața omului. In ceea ce privește mântuirea omului, nu există nici un drum care să ducă dela om la Dumnezeu, ci numai dela Dumnezeu la om.⁵ Dacă din lumea relativă nu duce nici un drum spre Dumnezeu, nici prin gândire și nici prin trăire, dacă omul nu se poate ridica prin puterile sale cătuși de puțin spre Dumnezeu, atunci nu devine oare Dumnezeu negația totală a omului și a lumii? Întrebările acesteia — întrebare la care filosofia existențială nu poate răspunde — teologii dialecticieni li răspund prin aceea că ei fac din revelație punctul central al teologiei.⁶ Teologia veacului al XIX-lea, de care vorbeam mai sus, concepea religia ca pe o mărime psihologică-istorică, ca pe o religie a umanității și a omului,⁷ și deaceea ea era o teologie a conștiinței omenești. Teologia dialectică însă este o teologie a revelației. In fața liberalismului

⁴ Același lucru îl susține și Fr. Gogarten, vezi Von Glauben und Offenbarung, p. 30; revista, Zwischen den Zeiten II p. 14, 17 și VII, 13; Religiöse Erfahrung, p. 34; vezi și Dr. Nic. Balocă, Die Bedeutung Gogarthens und seines Krisen für die Pädagogik der Gegenwart, Weimar 1934, p. 19, 21.

⁵ Vezi Barth, Prolegomena, p. 232 și 237.

⁶ Barth, Gesammelte Vorträge, I pag. 81; Brunner, Erkenntnis und Glaube, 2 Aufl. p. 1.

protestant, născut din încuscrirea teologiei lui Luther cu filosofia idealistă germană, teologii dialecticieni susțin că teologia nu poate fi fundamentată pe nici o filosofie, ci numai pe revelația lui Dumnezeu în Isus Hristos. Tot asemenea nici teologul nu poate teologisi autonom și absolut liber, ci el este heteronom, el se găsește sub „absoluta heteronomie a cuvântului lui Dumnezeu.”⁸

Dar teologia dialectică nu înțelege revelația lui Dumnezeu ca un fapt istoric, prin care Dumnezeu a devenit om, ca să ridice natura omenească acolo unde acesta a fost înainte de a cădea în păcatul originar, ci ea este numai cuvântul vorbit al lui Dumnezeu prin care acesta ne descopere deosebirea calitativă dintre noi și El. Revelația este fapta proprie a lui Dumnezeu, care, ca o vestire în cuvânt și ca granița omeneșului, distruge moartea și dă viață, dar nu în înăuntrul vieții omenești, ci înafara acesteia.⁹ Descoperirea divină este mărturia cea mai exidentă a veșnicei distanțe dintre om și Dumnezeu. Mântuitorul nu este un mijlocitor între restul nepervertit al naturii omenești și Dumnezeu, El nu este puntea care leagă pe om cu

⁸ Barth, Prolegomena, p. 448.

⁹ Barth, Zwischen den Zeiten, II p. 55. Gogarten, Von Glauben und Offenbarung, pg. 2; Bultmann, Der Begriff der Offenbarung im N. T. 1929.

Dumnezeu, ci el a fost un simplu organ prin care Dumnezeu și-a arătat veșnica lui depărtare, absoluta lui suveranitate. De aceea revelația nu a lăsat nimic în sufletul omului, prin care acesta s'ar putea trezi la mântuire. Suveranitatea și autonomia omului e complet înlăturată de suveranitatea lui Dumnezeu, — acesta este sensul revelației divine. Omul apare din acest punct de vedere ca un „Hohlraum”¹⁰ pentru absolut, pentru revelația Absolutului. Ceeace înseamnă — conform principiului „sola fide”, care e fundamentul teologiei dialectice — că existența omenească este o non-existență în fața existenței absolute a lui Dumnezeu și că deaceea omul n'are nici o posibilitate de a găsi pe Dumnezeu cu puterile lui proprii. Posibilitatea aceasta constă numai ca o găsire a lui Dumnezeu prin Dumnezeu însuși „von Gott her”, căci pentru noi revelația rămâne mereu „die denkbar stärkste Verhüllung”, ea poate „von uns her” să fie numai crezută.¹¹ Așadar credința omului e din acest punct de vedere necredință. Credința este un dar al lui Dumnezeu; un dar pe care omul nu-l posedă ca pe un „dat”, ci pe care îl dăruiește numai Dumnezeu. Teologia dialectic-

¹⁰ Barth, Der Römerbrief, la 3, 19, 1, 16.

¹¹ Römerbrief, la 2, 7; 3, 22. Vezi și Brunner, Zwischen den Zeiten, VIII, p. 49, Erlebnis, Erkenntnis und Glaube, p. 38; Gogarten, Glaube und Offenbarung, p. 39.

⁴ Vezi și K. Barth, Gesammelte Vorträge I „Das Wort Gottes und die Theologie, p. 146.

Nr. 4030 Pres.

Circulară

către oficiile protopresbiterale și parohiale din Arhiepiscopia ortodoxă-română de Alba-Iulia și Sibiu

Se aduce la cunoștința tuturor, că prin „Legea privitoare la crearea și administrarea «Fondului pentru modernizarea de drumuri naționale», publicată în Monitorul Oficial Nr. 73 din 27 Martie a. c. s'au impus pe carnetele de circulație pe C. F. R. următoarele taxe anuale:

1. Pentru carnetele cl. cu 50%, reducere, 150 lei.

2. Pentru carnetele cl. II 120 lei.

5. Pentru carnetele cl. III 20 lei.

Carnetele invalizilor, văduvelor și orfanilor de război sunt scutite de aceste taxe.

Ăceste taxe se varsă la administrațiile financiare respective pentru „Fondul drumurilor naționale”, iar recipisa se va prezenta la eliberarea carnetelor noi și la viza anuală la pensionări și la viza trimestrială la cei în funcțiune.

În urmare P. C. Ta ești poftit a da ordin tuturor preoților și cântăreților să achite aceste taxe de fiecare carnet, și să nu aplice viza până nu se va prezenta chitanța despre achitarea taxei menționate. P. C. Ta nu vei viza carnetele preoților, până nu vor observa dispoziția de sus.

Chitanțele eliberate de administrație vor fi atașate la carnet — pentru control în caz de călătorie.

Ceice vor fi aflați călătorind fără recipisa de achitare a taxei, — vor fi amendați, li se vor confiscă carnetele și vor avea să plătească taxa de călătorie întreagă.

Atragem în deosebi atențiunea P. C. protopopi și Cuc. preoți pentru observarea întocmai a acestor dispoziții.

Pe viitor nu se va face viza carnetelor P. Cuc. protopopi până nu vor prezenta recipisa despre achitarea acestei taxe.

Sibiu, 28 April 1936.

Consiliul arhiepiscopesc

Moartea unui Suveran. Regele Fuad, primul Suveran constituțional al Egiptului, a încetat din viață, la 28 April 1936, în vârstă de 68 de ani, în palatul regal dela Kubbek.

Când în toamna anului 1925 cei 154 români, din toate colțurile țării, făcuseră, sub conducerea I. P. Sfințitului Mitropolit Nicolae, întâiul pelerinaj mai mare la Ierusalim, au vizitat la înapoiere și Egiptul; în ziua de 3 Octomvrie, înainte de amiază, când călătorii români au ajuns în Alexandria, au fost întâmpinați de reprezentanții autorităților egiptene, iar un ceas mai târziu I. P. Sf. Mitropolit, împreună cu regretatul episcop Teculescu și cu dna general Văitoianu au fost primiți în audiență, de aproape o oră, din partea regelui Fuad în palatul său din Alexandria. Ziua de Vineri la mohamedani nu-i zi de audiențe, totuș regele Fuad s'a grăbit să facă această excepție ca o atenție deosebită față de țara și biserica noastră.

În timpurile furtunoase ale țării sale, decedatul Suveran s'a dovedit bărbat de mare caracter.

Nr. 12.040—1936

Comunicare

Se aduce la cunoștință că erezii după părintele Dumitru Bunea din Sadu, decedat la 24 Decemvrie 1935, în baza § 5 din regulamentul fondului de ajutoare preotesc, au primit dela Cassa arhiepiscopescă din Sibiu, în numerar fără nici o reținere, ajutorul preotesc de Lei 50.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc dela 8 Februar 1936.

Consiliul arhiepiscopesc

tică radicalizează principiul „sola fide” și devalorizează prin aceasta până la absolut ființa omenească, așa că, în ceea ce privește cel puțin teologia bartiană, noi nu găsim nici o deosebire între aceasta și filosofia lui Heidegger.

Probleme-Recensii-Comentarii

Marele cârturar al neamului dl profesor N. Iorga, invitat de Școala de aplicație a infanteriei, Sibiu, a ținut Duminică, în sala teatrului sibian, u magistrală conferință despre: Rolul moral și social al ofițerului.

Ilustrul conferențiar, schițând un istoric al armatei în diferitele timpuri, arată cum ofițerii alcătuiesc elementul esențial pentru curățenia și înălțarea neamului, în deosebi în ținuturi locuite și de minoritari; rolul ofițerimii este de a nu se desprinde de societatea civilă, ci de a conlucra la desăvârșirea ei, întărind caracterul cetățenesc și sădind în sufletele tinere ale ostașilor sentimentul de umanitate și de legătură socială.

Conferința a fost ascultată de un audior numeros, în frunte cu I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, Generalul V. Economu, comandant de corp și alți fruntași ai Sibiului.

Conferința dlui O. Goga în cadrele Școlii de aplicație a Infanteriei din Sibiu. — Am semnalat celitorilor noștri laudabila inițiativă din partea comandamentului școlii de aplicație a infanteriei din Sibiu de a solicita pogorârea în mijlocul alor șase sute de ofițeri elevi ai săi a unora dintre cele mai proeminente și reprezentative figuri culturale ale românismului de astăzi pentru a înviora conștiința și a îmbogăți sufletul și cunoștințele tinerilor noștri ofițeri de infanterie.

După cuvântul îndrumător al profesorului I. Lupaș a urmat conferința dlui Iorga, pentru-ca la 27 April seria acestor conferințe să se încheie și să se încoroneze prin vraja cuvântului de Arhiepiscopul vestitor de zile mari pe seama întregului românism.

Cântărețul durerilor și crainicul tuturor izbânzilor noastre, dl Octavian Goga, a avut cu acest fericit prilej bucuria să împărtășească din potirul său spiritual șase sute tineri ofițeri cu o cuminecătruă ce a străbătut din plin sufletele, voința și conștiința morală a aceloră, care poartă pe umerii lor destinul țării întregite.

Justificarea Ideii Naționale ce-și adapă rădăcinile sale fecunde din instinctul de conservare al neamului românesc — aceasta a fost tema pe care a rezolvat-o în chip magistral dl Octavian Goga în fața armatei din Sibiu.

Un șir de mărgăritare înșirate pe fibrele vibrante ale ființei tuturor ascultătorilor săi; perle din care fiul cucernicului slujitor de altădată la altarul Domnului din Rășinari, acest clasic interpret al simfirii unui naționalism și patriotism verificat prin pasiunea faptelor sale din prezent și din trecut; dl Goga a vrăjit sub ochii noștri diadema spirituală ce încununează începând cu ziua de 27 April 1936 fruntea înseninată de un nou crez național a ofițerilor armatei din Sibiu — iată sinteza conferinței dlui Goga.

Apostolul era așteptat Lumina sufletului auditorului, lumină ruptă din sufletul său și împărtășită cu atâta dărnicie într-o viață de om cheltuită numai pentru înfăptuirea idealurilor noastre naționale, — această lumină ce ardea de astădată ca făclia Arhiereului din ziua Invierii, lumina drumul, pe care trebuie să pășească cu pași siguri toți cei ce sunt aleși, chemați și unși din partea Domnului ca să miresmuiască cu sângele lor de eroi biruștele românismului de azi și mâine.

Din vraja acestei lumini, care îi arată calea la 1514 preotului Laurențiu spre eșafod pentru birușta românismului de atunci, din această lumină, care luminează drumul vovodului Mihai spre câmpia Turzii, din această lumină, care strălucea în ochii lui Ferdinand cel Loyal în drumul Său spre Alba-Iulia, din această lumină este împletită aureola ce

încununează fruntea poetului Octavian Goga, când vorbește armatei despre demnitate, despre mândrie și despre conștiința națională ca despre tot atâtea izvoare, din care trebuie să țâșnească apă vie sortită să pătrundă, până în adâncurile ei cele mai ascunse, toate problemele de ordin național, pe care trebuie să le rezolve azi un neam, care vrea să-și stăpânească ogorul său și vrea să-și salveze sufletul și ființa lui etnica, dela ruina ce i-o pregătește inconștiența unei demagogii derutate de lozinci improprie și neprielnice structurii noastre sufletești.

Cine s'a așteptat ca în cadrele vibrantei sale expuneri să vorbească armatei, șeful de partid Octavian Goga, s'a înșelat. Prin graiul lui Octavian Goga, de astădată, ca de atâtea ori altădată, în vremuri de grele răspântii ale neamului românesc, ni-a vorbit tuturora un trecut plin de glorie, un trecut însă scaldat într-o mare de sânge, amestecat cu fluvii de lacrimi vărsate de cucernicul nostru popor pentru virea zorilor tuturor libertăților românești, libertăți azi grav amenințate de coaliția dușmanilor noștri de ieri.

Bilanțul sincer și real făcut de dl O. Goga în ceea ce privește dezastrul românismului, pe teren spiritual, politic și material, a avut darul să ne trezească dintr-o păcătoasă amorfeală instinctul de conservare, căruia cuvântul lui Octavian Goga i-a dat graiu viu și puțința de a-și afirma în fața lumii dreptatea sa.

Vrem să fim stăpâni în țara noastră și nu putem tolera ca într-o Românie mare cineva să-și adape sufletul din izvoare de dincolo de hotare nutrind idealuri opuse sufletului și năzuințelor noastre naționale — iată ca a spus dl Octavian Goga.

Sau este păcat, domnilor, care nu înțelegeți comandamentele spirituale ale prezentului, ca purtătorii de uniforme să cunoască acest imperativ categoric al neamului? Ori, credeți că fără vraja unui nou ideal național e posibil ca cineva să devie erou și martir? Nu, și de aceea armata română de azi și de mâine va servi cauzele superioare ale Neamului, numai dacă va solicita luarea contactului sufletesc din partea tuturor celor egali dlui Octavian Goga, cu sufletul Armatei, pentruca Corpul nostru ofițeresc să fie în timp de pace îndeajuns hrănit sufletește cu elixirul, din care se cristalizează încă azi, izbânda Românismului de mâine.

Laureatul și alintatul fiu al conștiinței românești de pretutindenea, a plecat extrem de mulțumit din mijlocul nostru și această mulțumire a Sa, a fost una din cele mai intime bucurii a noastre din ultimul timp. D.

Nr. 270—1936 Ad.

(11) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Vorța cu filia Valealungă, din protopopiatul Iliia, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Retribuțiunile împreunate cu acest post sânt următoarele:

1. Casă parohială.
2. Sesie parohială (29 jugăre și 978 st. □ arător și fanaț).
3. Venitele stolare fixate pe protopopiat.
4. Câte 20 litri cereale dela circa 180 familii.
5. Întregirea salariului dela stat.

Cererile de concurs cu toate documentele necesare și cu binecuvântarea arhierească de a putea candida, se vor înainta în termen oficialului protopopesc ortodox român Iliia, iar concurenții se vor prezenta în parohie, cu prealabila încuviințare a subsemnatului, pentru a face cunoștință cu parohienii

Oficiul protopopesc ortodox român Iliia în înțelegere cu consiliul parohial.

Iliia, la 7 Decemvrie 1935.

Iuliu Josan
protopop.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. Sf. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a fost săptămâna aceasta la București unde a preșezat colegiul electoral pentru alegerea episcopilor de Cluj și Oradea. Azi, Sâmbătă seara, la ora 22 I. P. S. Sa s'a întors la reședința din Sibiu.

Manifestare în cinstea nollor aleși episcopi. Azi, Sâmbătă, la ora 6 d. a. noii aleși episcopi ai Clujului și Orăzii, PP. CC. Lor Păr. Nicolae Colan și Dr. Nicolae Popoviciu au sosit în Sibiu. La gară au fost întâmpinați și salutați cu coruri și cuvântări de profesorii și studenții Academiei teologice Andreiane, de profesorii și elevii Școlii Normale, ai Școlii de cântăreți, de reprezentanții Astei, de Reuniunea Meseriașilor români și de mult public sibian.

După aceea s'a oficiat în catedrala mitropolitană o slujbă de mulțumită lui Dumnezeu.

Fundația Gojdu, pentru a cărei repatriere conducătorii bisericii noastre continuă a depune repetate străduințe, a format obiect de discuție și în congresul recent al Asociației generale a profesorilor secundari din România, precum și în congresul dela Tg. Mureș al studențimii. Moțiunile votate în aceste congrese cer guvernului să facă toate intervențiile necesare, pentru ca Fundația Gojdu dela Budapesta să ajungă în posesiunea adevăratului ei proprietar, care e biserica noastră.

Luna Bucureștilor. Împlinindu-se în acest an 70 de ani dela intronarea regalității în România, se va organiza, în cadrul Lunii Bucureștilor, un Pavilion al Regalității, unde se vor arăta comorile de artă și cultură, pe care le-au sprijinit și desăvârșit neuitații noștri Suverani Carol I și Ferdinand I, precum și M. S. Regele Carol II.

— Pentru vizitatorii Lunii Bucureștilor se dau reduceri pe c. f. r. între 8 Mai și 9 Iunie 1936. Reducere de 75 la se dă începând cu fiecare Vineri, sau ajun de sărbătoare, și până Luni, sau prima zi după sărbătoare; 50 la sută se acordă în toate zilele de lucru. Viza билетelor pentru înapoiere se face în interiorul expoziției Luna Bucureștilor în baza carnetelor de participare.

Act de mulțumire. Oficiul parohial ortodox român I. G. Duca aduce călduroase mulțumiri: a. Reuniunii Femeilor ortodoxe române din localitate, pentru serbarea deplin reușită din 8 Februar 1936, dată în folosul bisericii noastre, când, pe lângă afirmarea demnă a prestigiului său moral, a realizat un venit de 15.000 lei, din care 14.000 lei au fost vărsați fondului de construcție; — b. Mult stimatului domn Nicolae D. Popa, din Iași, strada Sărării Nr. 108, care a răspuns apelului nostru, dăruind 3000 lei și colectând printr-o listă suma de 4000 lei; în total 7000 lei. Numele dsale și al tuturor binefăcătorilor ieșeni ai fost trecute în cartea de aur a bisericii; — c. Mulțumim, în sfârșit tinerimii școlare, elevi și eleve, dela școlile secundare din Sighișoara, care la îndemnul profesorului lor, dl Ion Limbeanu, ni-au trimis, pentru ridicarea bisericii ortodoxe, suma de 1924 lei. Pr. Simeon Radu.

„ALBINA” institut de credit și de economii plătește dividendul pentru anul de gestiune 1935, contra cuponului Nr. 63, începând cu 1 Mai 1936. Dividendul face Lei 15 brutto de cupon, sau Lei 12.50 după detragerea impozitelor.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminică, 3 Mai 1936, va predica părintele Gh. Maior.

Conferință publică organizează Centrul studențesc „Andrei Șaguna” Sibiu, Duminică, în 3 Mai c., ora 6 d. a. în sala mare a prefecturii județene. Conferențiază profesorul Pr. Dr. N. Terchilă despre: Tineret și Biserică. Studenții Academiei teologice vor executa cu acest prilej câteva coruri. Intrarea benevolă.

Organizați Reuniuni de femei